

TUTSAK
KRALIÇE

TUTSAK KRALİÇE

Orijinal Adı: The Captive Queen

Yazarı: Alison Weir

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Nil Bosna

Düzeltili: Fahrettin Levent

Düzenleme ve Kapak Uygulama: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Ağustos 2014

ISBN: 978-9944-82-904-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2010 Alison Weir

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul
Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax : (0212) 482 99 78
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

TUTSAK KRALIÇE

Alison Weir

*Çeviri:
Nil Bosna*

epsilon®

Henry George Marston
Charlie Andrew Preston
Isla May Weir
Maisie Isobel Flora Weir
Lara Eileen Weir
Grace Daly Robinson
Frederick Arthur Campbell Thorpe
ve vaftiz kızım
Eleanor Jane Borman'a...

Ölmeyip insanın içini kurt gibi kemiren şey geçmişin anılarıdır.

–*Clairvaux’lu Aziz Bernard*

En inatçı nefret aşktan doğandır.

–*Walter Map*

Ah, zalim kader,

Sevinç ve üzüntü nasıl da birbirini takip ediyor!

–*Raimbaut de Vaqueyras*

Bölüm Bir
Aslanların Evliliği
1151-1154

1

Paris, Ağustos 1151

Kraliçe Eleanor oymalı ahşap tahtta kocası Kral Louis'nin yanında zarafetle otururken, "Lütfen Tanrım, kendimi ele vermeyeyim," diye yakarıyordu içten içe. Fransa kraliyet mensupları Seine Nehri'ndeki Île de la Cité'nin yarısını kapsayan ve görkemli Notre Dame Katedrali'ne bakan sarayın kasvetli, kocaman salonunda toplanmıştı.

Eleanor harap olmuş korkunç taş kulesi ve karanlık, soğuk odalarıyla bu saraydan hep nefret etmişti. Bunaltıcı salonu pahalı Bourges goblenleriyle aydınlatmaya çalışmıştı ancak dar pencerelerden içeri süzülen yaz güneşine rağmen alan hâlâ kasvetli görünüyordu. Ah, anavatanı Akitanya'daki yemyeşil tepelere inşa edilmiş zarif kalelerin nasıl da özlemine çekiyordu! Akitanya'da ve yıllar önce ardında bırakmak zorunda kaldığı güneşte kavrulan güneydeki o diğer dünyada olmak için nasıl da can atıyordu! Fakat düşüncelerinin bu yöne sapmaması için eğitilmişti. Saparsa delirebileceğinden korkuyordu. Bunun yerine dikkatini başlamak üzere olan törene vermeli ve kraliçelik rolünü elinden geldiğince iyi oynamalıydı. Louis'yi ve Fransa'yı pek çok bakımdan - kimsenin bilemeyeceği

kadar sık - başarısızlığa uğratmıştı, bu yüzden hiç değilse ortama uygun bir şekilde dekoratif görünmeyi becerebilirdi.

Fransa'nın belli başlı lordları ve vassalları, hışırdayan hacimli cüppeleriyle kel kafalı bir grup rahip ve kırmızılar, kızıl kahveren-giler, kürkler içindeki bir bando kral ile kraliçenin huzurunda duruyordu. Hepsi de bir savaşın sona ermesine tanıklık etmek için bekliyordu.

Louis bitkin ve yorgun görünüyordu, birkaç haftadır yatağa düşmesine neden olan ateşten ötürü yanakları hâlâ kırmızıydı ama en azından yataktan çıkabildi diye düşünüyordu Eleanor. Bunu yapmasını şüphesiz Clairvaux'lu Bernard söylemişti zira ağartılmamış keten tuniğinin içinde her şeye burnunu sokan Başrahip Bernard bir şey söylediğinde Louis ve istisnasız Hıristiyan âlemindeki herkes yerinden fırlıyordu.

Eleanor Louis'yi hiç sevmemişti, fakat kocasının fiziksel ve ruhsal olarak zayıf olduğu böylesi bir dönemde ona zarar vermekten sakınmak için gerekeni yapmalıydı. Güvende olduğunu düşünüyor ve büyük günahını mezara götüreceği bir sır olarak görüyordu ama tam olarak şu anda tesadüfi bir bakış ya da jestle onu ele verebilecek ve hayatını tehlikeye sokabilecek biri salonun sonundaki büyük kapılardan içeri girmek üzereydi: Anjou Kontu Geoffrey - şapkasına katırtırnağı çiçeği taktığı için adamları ona Plantagenet diyorlardı.

Aslında, diye düşündü Eleanor öfkeyle. Louis yapmış olduğu şey yüzünden onu suçlayamazdı. Ne de olsa gri göğü ve asık suratlı halkıyla bu korkutucu kuzey krallığında sefil bir sürgün hayatı yaşamasına, sadece nedimelerin var olduğu yalıtılmış, boğucu bir dünyaya mahkûm edilmesine Louis ve onun hayatına hükmeden rahipler sebep olmuştu. Neredeyse on dört yıldır hayatı heyecandan ve zevkten mahrumdu - ve Marcabru, Geoffrey, Raymond ile geçirdiği birkaç çalıntı an onun başka bir hayatı tanınmasını sağlamıştı. Bunlar günah çıkarma dışında asla ifşa edilmemesi gereken şeylerdi ve Louis bunları asla öğrenmemeliydi. Eleanor onun kraliçesi, Geoffrey ise onun vassalıydı ve her ikisi de kutsal yeminlerine ihanet etmişti.

Kralın yanında yüksek tahtında oturan kraliçe, aklından bu gibi karmaşık düşünceler geçerken, Geoffrey ve oğlu Henry'nin yanlarına gelmesini, Louis'nin onların barış öpücüğüne karşılık verip

Henry'nin biatını kabul etmesini bekliyordu. Bu sayede - Eleanor'un içsel karmaşasından bağımsız - savaş net bir şekilde sona ermiş olacaktı. Geoffrey'nin ilk kez gözüne iliştiği Poitou'daki o mutlu, günahkâr sonbaharın üzerinden tam beş yıl geçmişti.

Bu aşk değildi ve devam etmemişti. Yine de Geoffrey ile ipek çarşaflar arasında, altuni parıltılar saçan mum ışığında birleşmelerinin erotik anısını hiçbir zaman aklından çıkaramamıştı. Birliklikleri gerdek gecesi yatağının beceriksiz bozumundan ve Marcabru tarafından ona sağlanan kaba bir uyanıştan sonra gerçekleşmişti - Eleanor bir adamın ona bu kadar uzun süreli zevk verebileceğini hayal dahi etmemişti. Zevk çıgıllara boğuluncaya dek içinde dalga dalga yükselmiş ve Louis'yle birlikteliğinde nelerin eksik olduğunun farkına varmasına neden olmuştu. Yine de tüm bunları unutmaya çalışmıştı çünkü Louis'nin hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu. Bir tane şüpheli ihanet yeterliydi ve bu Louis'yi öylesine derinden yaralamıştı ki kalbi hiçbir zaman tamir olamamıştı. O andan itibaren hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı ve Eleanor şu anda sadece evliliğinin enkazından kurtulabilmek için dua ediyordu.

Geoffrey Paris'te bu saraydaydı ve Eleanor farkında olmadan Louis ya da başka birinin - özellikle de her şeyi gören Başrahip Bernard'ın - aralarında geçenleri merak etmesine sebep olacak herhangi bir şey yapmaktan korkuyordu. Fransa'da zinadan suçlu bulunan kraliçelere korkunç şeyler yapılmıştı. Yalan yere aldatma ve cinayetle suçlanan Kral Clotaire'in karısı Brunhilde'nin saçları, elleri ve ayaklarından bağlanıp vahşi atlar tarafından ölümüne parçalandığına dair anlatılan o korkunç hikâyeyi duymayan var mıydı? Eleanor bunu ne zaman düşünse ürperiyordu. Onu aldattığını fark ederse Louis de bu kadar merhametsiz olur muydu? Sanmıyordu, yine de onu zora koşmak istemiyordu. Louis onun Geoffrey ile yattığını asla ve asla bilmemeliydi.

Buna rağmen aralarında yaşananları, hazzın nasıl farkına vardığını hatırlamadan da edemiyordu...

Hayır, bunu düşünme, diye uyardı kendini. Aksi takdirde her şey ortaya çıkabilir. Haz dolu o harika anların riske değip değmeyeceğini bile sorgulamaya başlamıştı...

Trompet sesleri duyuluyordu. Geliyorlardı. Geoffrey her an o kapılardan içeri girebilirdi. Ve işte oradaydı: Uzun boylu, kızıl saçlı, keskin yüz hatları çarpıcı ve kararlı, uzun adımları kontrollü bir canlılık-

taydı. Değişmemişti. Bakışlarını Louis'ye odaklamış ilerliyordu. Ona bir kez olsun göz atmamıştı. Eleanor çenesini kaldırıp ileriye doğru bakmaya zorladı kendini. Erdemli leydiler bakışlarına dikkat etmek zorundalardı, Büyükanne Dangersa bunu ona uzun zaman önce öğretmişti. Fakat Dangersa da bir azize değildi ve zamanında bakışlarını Eleanor'un büyükbabası Akitanya Dükü'nü avlamak için kullanmıştı. Eleanor kadınların erkekler üzerinde garip bir güç kullanabileceklerini erken yaşlarda öğrenmiş ve bunu Louis üzerinde denemiş olsa da onun büzüşmüş erkekliğini bir türlü canlandıramamıştı.

Eleanor yaşadığı hayal kırıklığını düşünmemeye çalışıyordu, fakat her şeyin ne kadar farklı olabileceğini gösteren adam on sekiz yaşındaki oğluyla birlikte birkaç metre uzağında dururken bu hiç de kolay değildi. Oğlu! Bakışlarının kontrolünü aniden yitirdi. Anjou'lu Henry babasından biraz daha kısa boylu olsa da bunu duruşuyla telafi ediyordu. Muhteşemdi, gençti, kızıl saçlı bir aslandı, yüzüne bin kez bakan biri bile ona tekrar bakmak isteyebilirdi. Gri gözleri, yoğunluğu düşünülürken, babasının gözlerini gölgede bırakıyordu. Dudakları pervasızca şehvetli, göğsü geniş, yıllarca eyer üstünde ve savaş alanında güçlenen vücudu kaslıydı. Erkeksi görünümüne rağmen bastırılmış derin ve güçlü bir enerjiyle hareket ediyordu. Gençliğe özgü erkeksiliği karşı konulmazdı. Eleanor ona uzun uzun baktı - artık Geoffrey'yi görmüyordu.

Şüphesiz ilgisi karşılık görmüştü çünkü Louis ayağa kalkıp Geoffrey'yi kucakladığında Henry'nin takdir eden bakışları Eleanor'dan bir an olsun ayrılmamıştı. Gözleri arzudan koyulaşmış, niyetiyle hınzır bir ifadeye bürünmüştü. Şehvet Eleanor'un bedenine bıçak gibi saplanıyordu. Eleanor kendine hâkim olmakta zorlanıyordu. Bu zamana dek hiçbir erkek onu böylesine etkilememişti.

Bakışlarını o hain gözlerden ayırıp kocasına odaklandı, sonra babasının arkasında diz çöküp ellerini kralın ellerinin arasına yerleştiren Henry'yi izledi.

"Lordum," dedi Henry derin ve boğuk bir sesle. "Size sadık ve bağlı olacağım, sizin sevdiklerinizi sevecek, sakındıklarınızdan sakınacağım. Bana hak ettiğim şeyi verdiğiniz müddetçe Tanrı yardımcım olsun ki sizi hep memnun edeceğim."

Eleanor büyülenmişti. Onu istiyordu - nasıl olduğunu bilmiyordu ama ona sahip olmak kaderinde vardı ve parmaklarını tek bir kez şıklatmasıyla ona sahip olabilirdi.

Geoffrey'yi kendisine bakarken yakalasa da dümdüz ileriye bakmaya devam etti. Adamın kendisine bakarken belli belirsiz kaşlarını çatıldığını fark etti. Önünde duran üç adamlı görünmez bağlarla bağlı olduğunu, hiçbirinin bu gerçekten haberdar olmadığını ve bu bağlardan ikisinin artık gevşemesi gerektiğini düşündü. Geoffrey'yi unutmak kolay olacaktı, bu uzun süreli fanteziden, zorunluluktan bıktığını hissediyordu. Bu ilişki hayal kırıklığından doğan, zihninde süslediği şehvetten başka bir şey olmamıştı. Ve zavallı Louis'den kurtulmak için yıllarca beklemişti. Şimdi tek sorunu nasıl başaracağıydı.

"Tanrı adına size resmen Normandiya Dükalığı yetkisini veriyorum," dedi Louis ve eğilip Henry'yi iki yanağından öptü. Genç dük ayağa kalkıp babasının yanına geçti ve iki adam kralın huzurunda birlikte eğildiler.

"Başrahip Bernard'a çok şey borçluyuz," diye mırıldandı kral Eleanor'a. Yakışıklı yüz hatları sadece güzel karısına bahşettiği tatlı bir gülümsemeyle yumuşamıştı. "Kont Geoffrey ve oğluyla barışımız onun sayesinde oldu."

Bu büyük olasılıkla Geoffrey tarafından kurgulanmış kurnaz bir strateji, diye düşündü Eleanor ama bir şey söylemekten kaçındı. Bu dünyayla alakası olmayan Louis bile kurnaz Anjou Kontu'nun değişik tavrını garip bulmuştu. Aziz Bernard, zamanında oğluna arka çıkan kontu yerden yere vurmaya cüret etmişti zira Henry FitzEmpress Normandiya Dükalığı için epeyce uzun bir süre Kral Louis'ye biat etmeyi reddetmişti. Hatta buna Eleanor bile şaşırılmıştı.

"Kibirli bir delikanlı!" dedi Louis usulca burnundan soluyarak. "Aynı zamanda bir azizi ürkütecek kadar öfkeli. Kontrolde çıkmadan birinin onu dizginlemesi gerekiyor ve benim lehime ne kadar güzel sözler söylerse söylesin babasının bunu yapacağını hiç sanmıyorum."

Eleanor Henry'ye öylesine vurulmuştu ki kocasına cevap verecek halde değildi.

"Geoffrey'nin dükalığı bu kendini beğenmiş gence devredecek kadar beyinsiz olduğuna asla inanmam," diye mırıldandı Louis. "Daha şimdiden bu ikisine ne başrahip güveniyor ne de ben. Kim ne derse desin, başlangıçta Henry'yi dük olarak tanımama konusunda haklıydım. Onların üzerine yürümek üzereyken Tanrı'nın kendi ilmiyle neden beni hastalıkla vurduğunu hiç anlayamayaca-

ğım.” Louis nadir ama ölümcül öfke krizlerinden birine kapılmak üzereydi ve Eleanor her şeye rağmen onu yatıştırması gerektiğini biliyordu. İnsanlar onlara bakıyorlardı...

Louis'nin parmak boğumları tahtının kolçaklarını sımsıkı tutmaktan bembeyaz kesilmişti. Eleanor serin elini onun elinin üzerine koydu.

“Başrahip Bernard araya girdiği için Tanrı'ya şükretmeliyiz,” diye mırıldandı yatıştırıcı bir ses tonuyla. Bernard'ın Geoffrey'nin alışılmış sövüp saymalarını ve boş tehditlerini nasıl göz ardı ettiğini hatırlamıştı - öylesine öfkeli bir adamdı ki sonunda savaşı önlemesi gerçekten bir mucizeydi.

“Evet, adil bir pazarlık oldu,” diye kabul etti Louis öfkesi yatışırken. “Başka kimse böyle koşullar elde edemezdi.”

Eleanor'un bu noktada kocasına hak vermektan başka seçeneği yoktu: Kralın onu Normandiya Dükü olarak tasdiklemesine karşılık Henry çok tartışılan Normandiya sınır bölgesi Vexin'i öne sürerek anlaşmazlığa ustaca bir çözüm getirmişti.

“Gelin lordum,” dedi Eleanor. “Herkes bizi bekliyor. Hadi misafirlerimizi ağırlayalım.”

Şarap ve tatlılar ikram edilirken kral, kraliçe ve önemli konukları kasvetli geniş salonda saray mensuplarının arasına karıştılar. Sisini bir kez daha duyma umuduyla kalabalıkta Normandiya Dükü Henry'yi arayan Eleanor, karşılaşmalarından en az onun kadar rahatsız olan Başrahip Bernard'la burun buruna geldi. Onun kadınlardan hoşlanmadığı herkesçe bilinen bir gerçektir ve Eleanor onun kadınların üzerinde yaratabileceği etkiden korktuğuna inanıyordu. Tanrı aşkına, zengin biriyle evli olmaktan memnuniyet duyan öz kardeşini bile kınamıştı! Eleanor Bernard'dan, her şeyi kınayan bu yaşlı adamdan hep nefret etmişti - elbette bu durum karşılıklıydı - ancak şu an görgü kurallarına uyup ona selam vermesi gerekiyordu. Yine de adama yapışmış o kutsal koku - ah gerçekten ne koku ama diye düşündü - olası bir sohbete olanak tanııyordu.

Bernard kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Yüzü bir deri bir kemik kalmıştı. Tanrı sevgisiyle çoğu zaman oruç tuttuğunu dünya alem biliyordu. Kendisine ait neredeyse hiçbir şeyi yoktu.

“Leydim,” dedi hafifçe eğilerek ve tam uzaklaşmak üzereydi ki Eleanor'un aklına mevcut karmaşasını çözebilecek bir fikir geldi.

“Peder,” diyerek onu durdurdu ve yalvarırcasına söze girdi. “Tavsijenize ihtiyacım var.”

Adam ona bakarak sessizce duruyordu, nefesini boşa harcayacak biri değildi. Eleanor onun antipatisini ve güvensizliğini hissedebiliyordu: Bernard ondan hiç hoşlanmamış, hatta onun işgüzar ve dünyevi zevklere düşkün olduğunu sakınmaksızın pek çok kez dile getirmişti.

“Bu size daha önce bahsettiğim bir konu,” dedi Eleanor alçak sesle. “Kralla olan evliliğimle alakalı. Hayatımın ne kadar boş ve acı olduğunu biliyorsunuz. Louis ile yaşadığım on dört yıl süresince ona iki kızıdan başka evlat veremedim. Ona bir oğul ve vâris vermekten umudumu kestim. Arzumu gerçekleştirmesi için Meryem Ana’ya defalarca dua ettiğim halde korkarım Tanrı bana yüz çevirdi.” Sesi iyi zamanlanmış bir hıçkırıkla kesildi. “Evliliğimin geçerliliğini bizzat sorgulamıştınız ve uzun bir süredir ben de bundan şüpheliyim. Louis ile kan bağımız var. Söyleyin bana, Tanrı’nın hoşnutsuzluğunu önlemek için ne yapabilirim?”

“Endişelerini pek çok kişi paylaşıyor kızım,” dedi Bernard kederli bir sesle. “Baronlar kralın bu evliliği feshetmesi için ısrar ettiler, fakat o sizin nüfuz alanınızı kaybetme konusunda isteksiz. Ve Tanrı yardımcısı olsun, sizi seviyor.” Dudaklarını büzdü.

“Sevgi mi?” dedi Eleanor sert bir şekilde. “Louis bir çocuk gibidir! Sattır ve sevgiden korkar. Yatağıma nadiren geliyor. Gerçekte, ben bir keşişle evlendim, bir kralla değil!”

“Bu yasadışı evliliğinizin sonuçlarından başka bir şey değil,” dedi Bernard öfkeyle. “Daima dünyevi şeyleri mi düşünmeniz gerekiyor?”

“Vârislere sahip olmamız dünyevi şeylere bağlı!” dedi Eleanor. “Kızlarım cinsiyetleri yüzünden tacı devralamazlar ve Louis vârisi olmadan ölürse Fransa savaşa sürüklenir. Yeniden evlenmek için serbest kalmalı ve oğulları olmalı.”

“Onunla tekrar konuşacağım,” dedi Bernard öfkesini kontrol etmeye çalışarak. “Bu evliliğin feshedilmesi için kesinlikle pek çok neden var.” Eleanor dudağını ısırды, ima edilen hakareti kabul etmemeye kararlıydı. Tam o sırada kalabalığın arasında gözüne babası Geoffrey ile sohbet ederek şarap içen Henry ilişkin kalbi duracak gibi oldu.

Onu Bernard da görmüştü ve hemen burun kıvırdı.

“Anjou'lulara güvenmiyorum,” dedi gizemli bir sesle. “Şeytan-
dan geldiler ve şeytana dönecekler. Onlar lanetli bir soydur. Kont
Geoffrey bir yılanbalığı kadar kaypaktır ve ben ondan hiçbir zaman
hoşlanmadım. Yüzüme karşı kutsal şeylere söverek gerçek yüzünü
gösterdi. Fakat intikam sadece Tanrı'ya aittir. Dediklerimi dikkate
alın leydim, Kont Geoffrey bir ay içinde ölecek!”

Eleanor içine işleyen bu sözler karşısında ürperse de kendi ken-
dine bu sözlerin öfkeden doğduğunu söyledi. Ardından Bernard'ın
genç düke kaşlarını çatarak baktığını fark etti.

“Oğlunu ilk gördüğümde korkunç bir şey hissetmiştim,” dedi.

“Nedenini sorabilir miyim?” dedi Eleanor irkilerek.

“O gerçekten şu şeytani kadının, ilk Anjou Kontu'nun karısı Me-
lusine'in soyundan geliyor. Size hikâyeyi anlatayım. Anjou Kontu gü-
zelliğiyle baştan çıkarak onunla evlenmiş, Melusine de ona çocuklar
vermiş ama bir kez olsun Aşai Rabbanî Ayini'ne katılmamış. Kont bir
gün onu ayine katılması için zorlamış, hatta şövalyelerine onun pele-
rinini tutup bırakmalarını emretmiş. Fakat sıra kutsanmış ekmeği
yüceltmeye gelince Melusine doğaüstü bir güç sarf ederek serbest kal-
mış ve çığlık atarak bir pencereden uçup gitmiş, bir daha da kimseye
görünmemiş. Hiç kuşku yok ki o İsa'nın vücuduna bakmaya dayana-
mayan şeytanın öz kızıydı.”

Eleanor çarpık bir şekilde gülümsedi. Hikâyeyi daha önce duy-
muştı. “Bu sadece eski bir efsane peder. Buna inanyor olamazsı-
nız, öyle değil mi?”

“Kont Geoffrey ve oğlu buna inanyor,” dedi Bernard. “Sık sık
bundan söz ediyorlar. Görünüşe bakılırsa bundan gurur duyuyorlar.”
Tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

“Size şaka yapmış olabilirler,” dedi Eleanor Geoffrey'nin espri
anlayışını hatırlayarak. Babasının İngiltere Kralı, ilk kocasının Kut-
sal Roma İmparatoru olduğunu hiç durmadan hatırlatan o cadaloz
İmparatoriçe Matilda'yla neden evlenmek zorunda olduğunu an-
cak Tanrı bilirdi! Ve kendisinin sadece bir kontla boşa harcandı-
ğını!

“Bu gibi konularda şaka yapılmamalı,” dedi Bernard sertçe. “Ve
şimdi, leydim, kralla konuşmam gerekiyor.” Saygıyla başını eğe-
rek geri çekildi, onun yanından ayrılırken ne kadar rahatladığı belli
oluyordu. Eleanor omzunu silkti. Krallar ve prensler onun huzu-
runda korkudan sinebilirlerdi, ancak Başrahîp Bernard ona göre

sadece acınacak, işgüzar, sabitfikirli yaşlı bir adamdı. Ayrıca Henry FitzEmpress amaçlı bir şekilde yanına doğru gelirken neden o konuşmuş adamı düşünecekti ki!

Gözlerini genç dükten alamıyordu, yüz hatlarında ve ifadesinde böylesine çekici görünmesini sağlayan ne olabilir diye merak ediyordu.

“Kraliçem, güzelliğinizle alakalı pek çok söylentinin yalan olmadığını görüyorum,” dedi Henry başını eğip ona selam verirken. Eleanor içinde yükselen şehveti hissedebiliyordu. Tanrım, ne kadar da çekiciydi! Çarşafların arasında onunla bir gece geçirmek için neler vermezdi!

“Paris’e hoş geldiniz düküm,” dedi usulca. “Kralla uzlaşmanıza çok sevindim.”

“Bu durum kan dökülmesini büyük ölçüde önleyecektir,” dedi Henry. Eleanor onun az ve öz konuşan biri olduğunu düşündü. Ancak adam bakışlarıyla onu yukarıdan aşağıya süzüyor, belinin inceliğini ve kalçasının kabarıklığını vurgulayan ipek elbisesinin altındaki her bir kıvrımı inceliyordu.

“Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir?” dedi Eleanor, arzudan kendinden geçmek üzereydi.

“Tüm bu sözleri neden bir yana bırakmıyoruz?” dedi Henry ansızın. Kabaydı ama sözleri Eleanor’u heyecanlandırmıştı. Bakışları da içine işliyordu. “Tüm bunların neyle alakalı olduğunu ikimiz de biliyoruz ve daha yakından tanışmak yerine neden zamanı boşa harcıyoruz?”

Eleanor ona ne demek istediğini sormak ya da Fransa Kraliçesi’ne karşı affedilemez laubaliliği için onu azarlamak üzereydi ki duraksadı. Ne önemi vardı ki? Birbirlerini açıkça istiyorlardı. Bunu neden inkâr edecekti ki?

“Ben de sizi tanımak isterim,” diye mırıldandı ve cesaretle ona gülümserken bakışlara dikkat etmekle alakalı her şeyi unuttu. “Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için beni bağışlayın.”

“Duyduğuma göre pek şanslı değilmişsiniz,” dedi Henry. “Kral Louis kutsallığıyla tanınıyor. Tabii ordulara liderlik etmesi ya da şehirlere yakıp yıkması dışında. Böylesine dindar bir adamın bu şekilde şiddet uygulayabilmesi ne tuhaf.”

Eleanor ürperdi. Bunca yıl sonra Vitry’de olanları düşünmeye hâlâ dayanamıyordu. Bu Louis’yi sonsuza kadar değiştirmişti.

“Evliliğim hiç kolay olmadı,” diye itiraf etti sözlerinden memnuniyet duyarak. Henry’nin kocasına âşık olduğunu düşünmesine izin vermemeliydi. Bir zamanlar ona genç kızlara özgü, romantik bir şekilde âşık olmuştu ama bu yıllar önceydi.

“Yatağınızda gerçek bir erkeğe ihtiyacınız var,” dedi Henry açıkça ve bakışlarını ondan ayırmadan imalı bir şekilde gülümsedi.

“Ben de Başrahip Bernard’a bunu anlatmaya çalışıyordum,” dedi Eleanor hınzır bir edayla.

“Başrahip Bernard’a mı? Hıristiyan âleminin bekçi köpeğine mi? Hiçbir zaman anlamayacaktır.” Henry güldü. “Gençliğinde hoş bir kıza bakarken ilk kez uyarılınca iyileşmek için buz dolu bir havuza atladığını biliyor musunuz?”

Bu sözler karşısında heyecanlanan Eleanor kızardığını hissetti. Böylesine ahlaksız şeylerden bahsediyor olmaları gerçek dışı ve son derecede uyarıcıydı.

“Yaşınıza göre kendinizden fazla eminsiniz,” dedi kıskırtıcı bir ses tonuyla. “On sekiz yaşında mısınız gerçekten?”

“Önemli olan tek şey tam anlamıyla bir erkek olmam,” dedi Henry anlamlı bir şekilde, sözlerine içerlemiş gibiydi.

“Bunu bana kanıtlayacak mısınız?”

“Ne zaman?” diye sordu genç dük kararlı bir ifadeyle.

“Nedimelerimden biriyle size mesaj yollayacağım,” dedi Eleanor tereddüt etmeksizin. “Ne zaman ve nerede güvenli bir şekilde yalnız kalabileceğimizi haber vereceğim.”

“Louis kıskanç bir koca mıdır?” diye sordu Henry.

“Hayır, son zamanlarda yanıma hiç gelmiyor,” diye açıkladı Eleanor acı dolu bir ses tonuyla. “Eskiden de nadiren gelirdi zaten. Bir manastıra kapanmalıydı çünkü kadınlardan hoşlanmıyor.”

“Sizi gerçekten sevdiğini söylediklerini duydum,” diye üsteleli Henry.

“Ah evet. Sevdiğinden eminim ama sadece manevi anlamda. Bana fiziksel olarak sahip olma ihtiyacı duymuyor.”

“O zaman tam bir aptal,” diye mırıldandı Henry. “Ben bekleyemem.”

“Korkarım beklemeniz gerekebilir,” dedi Eleanor usulca. “Bu sarayda düşmanlarım var. Fransızlar benden daima nefret ettiler. Onlara göre yaptığım her şey yanlış. Kendimi hapisteymiş gibi hissediyorum, yaptığım şeyler üzerinde pek çok kısıtlama var ve beni

sürekli izliyorlar. Dikkatli olmam gerekiyor, yoksa itibarım daha da zedelenebilir.”

Henry kaşlarını kaldırdı. “Daha da mı?”

“Muhtemelen hakkımda anlattıkları masalları duymuşsunuzdur,” dedi Eleanor usulca.

“Dikkatimi çeken bir-iki şey olmuştu,” dedi Henry sırtarak. “Gerçeği söylemek gerekirse şaşkınlıktan donakaldım! Ama ben de bir melek değilim. Biz aynı türdeniz, kraliçem.”

“Ben sadece daha önce hiç böyle hissetmediğimi biliyorum,” diye fısıldadı Eleanor nefesi kesilerek.

“Şşşş... Madam,” diyerek onu uyardı Henry. “İnsanlar bakıyorlar. Bir arada fazla uzun zaman geçirdik. Sizden haber bekleyeceğim.” Eleanor’un elini dudaklarına götürüp öptü. Dudaklarının, teninin teması Eleanor’un vücudunda şok etkisi yarattı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Eleanor aynanın karşısına oturup yansımaları süzdü. Mermer-beyazı tenini, kiraz-kırmızısı dudaklarını, belirgin elmacık kemiklerini, bakır rengi lülelerle çevrelenmiş oval yüzünü inceledi. Cildinde hâlâ tek bir kırışık olmaması şaşılacak bir şeydi, yine de yirmi dokuz yaşındaydı ve Henry’den tam on bir yaş büyüktü. Henry’nin bunu anladığında kendisini aynı derecede arzulayıp arzulamayacağını merak ediyordu. Ama bunu biliyor olmalıydı. Tüm dünya Louis’in büyük evliliğini biliyordu, yaşıyla alakalı hiçbir sır yoktu.

Korkularını bir yana bırakarak ayağa kalktı ve aynada çıplak bedene baktı. Henry sıkı göğüslerini, ince belini, düz karnını ve kıvrımlı kalçasını görünce kuşkusuz beğenecekti. Onun keskin bakışlarının çıplak teninde gezindiğini düşününce arzudan eridiğini hissetti ve parmakları ihtirasla bacaklarının arasındaki gizemli, Bernard gibilerin yasak kabul ettiği yere kaydı - burası beş yıl önce kelimelerle tarif edilemeyecek zevk dalgalarını hissetmeyi öğrendiği yerd.

Bunu ona öğreten Ozan Marcabru’ydu... Her nasılsa yeteneklerinin takdir edilmediği Akitanya’dan Paris sarayına davet edilen eşi benzeri olmayan Marcabru. Karanlık ve neredeyse şeytani yönüyle güzelliği şerefine müstehcen şiirler okuyarak onu heyecanlandırmış, sonra da parlak bir Temmuz gününde saray bahçelerinde gözlerden uzak bir kameriyede Louis’in hiç yapmadığı şekilde onun doruğa ulaşmasını sağlamıştı. Fakat Marcabru’nun kraliçeye

adamış olduğu dizelerdeki aşırı samimiyet yüzünden kıskançlığa kapılan Louis misafirperverliğinin ne kadar istismar edildiğini keşfetmeksizin Marcabru'yu yeniden güneye sürgün etmişti. Bu tatlı ihtiyacın bir kez daha karşılanacağını bilmenin doğurduğu açlıkla Eleanor sonbaharda kendini Geoffrey'nin kollarına atmıştı. O zamandan beri zevk almayı öğrenmişti ve şimdi de Anjou'lu Henry ile birlikte olduğunda alacağı keyfin beklentisi içindeydi. Heyecanla kıvranırken nefesini tutarak bunu çok yakında gerçekleştireceğine dair kendisine söz verdi. Ne de olsa Henry ve Geoffrey Paris'te uzun bir süre kalmayacaklardı.

“Kraliçeyle konuştuğumu gördüm,” dedi Geoffrey.

“Biraz lafladık,” dedi Henry dikkatle kadehini doldururken. Kadınlarla ilgili konularda hiçbir zaman babasıyla konuşmazdı.

“Bundan daha fazlası var gibi görünüyordu,” dedi Geoffrey. “Seni tanıyorum Henry. Şunu sakın aklından çıkarma: O Fransa Kraliçesi, samanlıkta becerebileceğin bir fahişe değil. Ve kocasıyla henüz barış yaptık.”

“Bunların hepsini biliyorum,” diye cevap verdi Henry. “Ben aptal değilim.”

“Buna inanmamı sağla,” diye karşılık verdi babası. “Ona arzıyla baktığını gördüm. O da sana iffetsiz bakışlar atıyordu. Biliyorsun Henry, onun bir şöhreti var.”

“Hepsi söylentiden ibaret,” dedi Henry. “Kanıt yok. Kocası sadakatsizlik nedeniyle onu terk etmedi. Belki de dedikodular onun günahına giriyordur.”

“Kocasının...” dedi dikkatle Geoffrey. “Bunların zerresini bilmediğinden eminim.”

“Bu onun namusuna dil uzatmak oluyor baba!” dedi Henry öfkelenerek.

“Ah onunla epey ilgileniyorsun,” dedi Geoffrey soğuk bir tavırla. Sonra sesi sertleşti. “Dinle oğlum. Bunu söylememin geçerli bir nedeni var. Ona dokunmanı kesinlikle yasaklıyorum. Sadece evli olduğun ve kralının karısı olduğun için değil...” Duraksadı ve uzaklara baktı. “Onunla ben de ilişkiye girdim.”

“Sana inanmıyorum baba,” diye karşılık verdi Henry. “Bunu beni vazgeçirmek için söylüyorsun.”

“Bu doğru, Tanrı şahidim olsun ki doğru,” diye üsteledi Geo-

ffrey, sesi hüznünlü çıkıyordu. “Beş yıl önce Poitou’da görevli olduğum zamanlarda onunla yakınlaştık. Haçlı Seferleri’ne destek vermek için oradaydı. Kısa süreli bir olaydı, ciddi bir şey değildi ve neyse ki hiçbir zaman keşfedilmedik.”

“Yani?” diye homurdandı Henry. “Onu elde etmem hiçbir şeyi değıştirmmez. Onu artık istemediğın belli.”

“Anlamıyorsun oğlum,” diye fısıldadı Geoffrey oğlunu omuzlarından sıkıca kavrayarak. “Onunla yatarsan ensest ilişkiye girmiş olursun ve bu kilise tarafından yasaklanan bir ilişki türü.”

Henry ona dik dik baktı ve omuzlarını silkerek babasının tutusundan sıyrıldı. “Tanrı şahidim olsun ki kilisenin ne dediğı umurumda bile değil!” diye çıkıştı. “Kilise tarafından yasaklanan çok şey var ama herkes yapmaya devam ediyor. Bu nedenle ne sen ne de başka biri onu elde etmeme engel olabilir. Ayrıca konu sadece onu arzulamam değil, başka şeyler de var. Unuttuysan anımsatayım, o Hıristiyan âleminin en büyük kadın vârisi.”

Yakışıklı yüzünde şoke olmuş bir ifade beliren Geoffrey boşalan kadehini gürültüyle yere fırlattı. “O Fransa Kralı’yla evli!”

“Bekâr kalabilir!” diye cevap verdi Henry. “Bu sarayda neler söylendiğini duymadın mı? Evliliğın geçersiz olduğunu, feshedilmesi gerektiğini söylüyorlar. Baronlar buna inanıyorlar ve kraliçenin bu konuda onlara hak verdiğı konuşuluyor. Dostumuz lanet olası Bernard bile aynı fikirde. Sadece kral inat ediyor.”

“Onun arzilerinden vazgeçmeyecektir,” dedi Geoffrey. “Vazgeçilmeyecek kadar zengin bir miras, dolayısıyla bu işi unutabilirsin.”

“Hayır,” dedi Henry. “Louis Akitanya’yı elinde tutmaya devam edemez. Otoritesi orada pek saygı görmüyor. Eleanor’un uyruğundan olan lordlar başa çıkılmaz bir grup. Babası bile onları kontrol edemedi.”

“Ne yapabileceğini sanıyorsun?” dedi Geoffrey alaycı bir ifadeyle.

“Benim ondan daha fazla şansım var,” diye üsteledi Henry. “Louis’nin kaynakları yetersiz. Normandiya’nın yanı sıra İngiltere de bana ait olduğunda, işte o zaman kendi kurallarımı uygulayabileceğim.”

“Kendini aşırıyorsun evlat,” dedi Geoffrey yorgun bir ifadeyle. “İngiltere’nin sana ait olacağıının hiçbir garantisi yok. Tanrı biliyor